

Kapitola 1. Návrh

Nizozemí, duben 1595

„Víš jistě, že chceš odtud na takovou dobu pryč?“ „Mami, než se naděješ, budu zpátky.“ „Měl bys tady zůstat a pomáhat otci s jeho obchodem.“ Strachovala se o mladého Andriese jeho matka, přičemž mu pomáhala obléct si jeho košili. „Jen ho nech. Alespoň z téhle díry vypadne a vydělá si nějaké slušné peníze. Práce tady nebo na poli mu nic nedá.“ Andries se na svého otce usmál a vykasal si rukávy své košile nad loket. Andriesova rodina žila skromným životem hokynářů. Jeho otec však v minulosti býval mořeplavcem. Na jedné z mnoha plaveb si však zranil levou ruku, která mu částečně ochrnula. Brázdění moří tak díky tomu zanechal a uchýlil se k poklidnějšímu způsobu života. Malý obchod s kořením, ovocem a zeleninou se mu i jeho rodině stalo obživou. „Pamatuješ, co jsem ti říkal?“ „Ano, otče už jsi mi to řekl nejméně třikrát.“ „No tak mi to řekni ještě jednou, než dorazíš k přístavu, alespoň si to

připomeneš. „Až dorazím k přístavu, budu se hlásit u starého Kwinta.“ Co Kwintovi řekneš“ „Že mě za ním posíláš ty.“ A jak Kwinta poznáš?“ „Je malý tlustý, s hustým knírem a holou hlavou. Takových mužů tam před vyplutím, bude mraky, otče.“ „Ne takových jako je Kwint, poznáš ho, uvidíš.“ Andries se rozloučil se svou matkou i otcem a chystal se odejít, když jej ještě jeho matka před odchodem zastavila. „Tady máš můj křížek, budeš ho potřebovat víc než já. Bůh ti žehnej! Vrať se mi brzy zpátky, chlapče.“ Andries plačící matku objal a poděkoval. Křížek přivěšený na tenkém stříbrném řetízku si dal na krk a vyrazil směrem ke kotvišti. Najal si malou drožku a tak za necelou hodinu dorazil do cíle. Nespočet kupců, tisících se lidí a všude přítomného zmatku Andriesovi připadalo jako ohromné mraveniště. Nebe bez mraků a jasné slunce bylo ideální pro chystanou plavbu, které se měl Andries zúčastnit. Cílem cesty lodi, na níž se měl plavit, bylo přivést vzácný muškátový oříšek, pepř, a skořici z Indonéského Ambonu. „Hééj de Brouwere! De Brouwere jseš to ty?!“ Kdosi provolával Andriesovo jméno, ale ten si v davu lidí nikoho nevšiml, až po chvíli jej kdosi silným stiskem chopil za rameno. „Vítej de Brouwere já jsem Kwint, říkal ti o mě otec? Před Andriesem stál úplně jiný člověk, než jak jej otec Andriesovi líčil. Kwint neměl hustý černý knír, nebyl tlustý a už vůbec nebyl plešatý. „No ano říkal, ale popisoval mi Vás... no jak to jen říct...“ Hledal Andries ta správná slova. „Jako ošklivého plešatého a tlustého trpaslíka, s černým knírem. To jsem si mohl myslet. Je to tolik let, co jsem s tvým otcem plul naposledy po moři.“ Zavzpomínal štíhlý muž, s oholenou tváří a s černými

vlasý spletenými do copu. „Víš, já jako ošklivý trpaslík kdysi opravdu vypadal, ale po těch letech jsem šel více do sebe a tak tu teď před tebou stojí tenhle krasavec.“ Tuhle poznámku Kwint doplnil hlasitým smíchem, který měl za následek vyplašení několika racků sedících na sudech stojících opodál. „Já jen nechápu, jak jste mne tak rychle našel, myslel jsem si, že Vás tady v tom mraveništi budu hledat celý den.“ „Po pravdě jsem se před pár dny stavil u tvého otce a na všem se s ním domluvil, i to kdy drožkou z domova vyrazíš. Pak už to byla hračka.“ Pousmál se Kwint. „Máme ještě chvíli tak si užij pevninu, za nedlouho si nebudeš přát nic jiného než to abys zase na téhle špinavé zemi znovu stál.“ Andries dobře věděl, že na lodi tráví nejméně jeden rok, než dopluje do Ambonu. I přes tuhle skutečnost si byl ale jist, že si nepřeje nic jiného. V přístavu v tu chvíli kotvili tři lodě chystající se na plavbu. A tak se mladý syn obchodníka zeptal Kwinta, která z lodí je ta, na níž vypluje. Kwint hrdě vztyčil prst a ukázal na prostřední z lodí, jež měla na jednom z boků přídí napsáno Marijn (král moře - pozn. autora.) Zanedlouho kdosi z Marijnu hlasitě zvolal, že za necelou hodinu loď vyplouvá. Dav lidí se houfně začal shromažďovat před lodí a na loď se nakládali poslední zásoby jídla. Ze stěžní se několik můžu, spouštělo dolů na palubu lodi. „No vidíš a je to tady, budeme vyplouvat! Pojď, ať se včas dostaneme na loď.“ Řekl Kwint a oba muži se prodrali loučícím se davem mužů a žen až na palubu lodi. Kwintovo poslání na lodi spočívalo v práci v lodní kuchyni. Byl lodním kuchařem a zároveň měl však plnit úlohu kněze. Když se tohle od Kwinta Andries dozvěděl, nevěřil vlastním uším.

Andries měl Kwintovi v kuchyni po celou dobu plavby pomáhat. Tohle přání Kwint na popud Andriesova otce respektoval. Sám dobře věděl, jak se staří námořníci chovají k mladým nováčkům na palubě a tak jej chtěl ušetřit od špinavější práce na palubě a případným potyčkám s jinými muži. Hodina do odplutí lodí utekla Andriesovi jako jedna minuta. Po chvíli kdosi za jeho zády hlasitě zakřičel. „Spust'te plachty! Vytáhněte kotvu! Dělejte vy líni parchanti, vyplouváme!“ Andriesovi se náhle hlavou prohnala myšlenka, zda ve svých jednadvaceti letech neměl raději zůstat i nadále příručím v otcově obchodě, ale ihned ji vypustil z hlavy a z Kwintem rovnou zamířil do podpalubí. Zde byla kromě kajut umístěna i lodní kuchyně. Široká místnost, na jejímž konci byly dveře vedoucí do skladiště, kde byly umístěny zásoby jídla. Jonathan van der Kwint znělo Kwintovo celé jméno okamžitě Andriesovi zavelel, aby se dal do práce. Loupání brambor. Když si všiml otráveného obličeje mladíka, usmál se. „Tohle bude teď práce, kterou tady dole budeš dělat. Občas mi pomůžes s něčím jiným, ale nauč se je loupat co nejrychleji. Brambory pro stovku lidí se za pár minut nenaloupou. Andries chtěl argumentovat tím, že než tolik brambor oloupe, bude Marijn zpátky v Texelském kotvišti. Když v tu chvíli do lodní kuchyně vešli další čtyři muži. „Hej Kwinte, kapitán ti posílají tyhle tři chlapi, budou vám tady v kuchyni pomáhat.“ „Vyříd'te mu mé díky pane. A vy pánové pomozte prosím našemu mladému muži v jeho bohulibé činnosti. Tři muži se pustili do loupání. Dnes večer se budou podávat vařené brambory a slanečky. Všem mužům na palubě se doneslo, že k večeři budou